

L'Instant 14 setembre 1936

Inauguració del Teatre Nacional de Catalunya

El concert Casals a profit de les víctimes de la guerra aconseguí un èxit indescriptible

L'admirable concert que l'Orquestra Pau Casals donà ahir al Teatre Nacional de Catalunya constituí una gesta d'una civilitat

i d'un fervor revolucionari sense parió. Fou una vetllada en tots conceptes memorable, que difícilment oblidarem els qui tinguerem el privilegi d'assistir-hi.

Aquesta festa a honor dels caiguts per la llibertat i per ajudar els qui lluiten, s'organitzà gràcies a la cooperació de les Conselleries de Cultura i de Defensa, Sindicat Unic d'Espectacles, Comissariat d'Espectacles, Comitè Català Pro-Esport Popular, Comissió 11 de Setembre i al patronatge de la Generalitat, Front Popular, C. N. T., U. G. T., F. A. I. P. O. U. M. i P. S. U. C.

Ja moltes hores abans de començar, les localitats estaven completament exhaurides. Foren innumbrables les persones que no pogueren assistir-hi per manca d'entrades. I és ben encoratjador de constatar—força simptomàtic de les reserves d'entusiasme de la nostra Barcelona—el veure amb quina facilitat es mobilitzà ahir una quantitat tal de gent, disposada a assistir a una pura festa musical.

Val a dir que el secret de l'esplendor i de l'èxit de la festa d'ahir cal cercar-lo en el prestigi immens del gran mestre Pau Casals. En la persuasió que la seva personalitat imposa, en l'encís irressistible que irradià del seu màgic violoncel. Davant de quants públics més diversos el mestre no ha triomfat! Però el triomf d'ahir tingué una fesomia inconfusible i, com diem en començar, constituí per a tot-hom una fita inesborrable.

A l'escenari es trobaven aplegades les banderes de totes les organitzacions sindicals i polítiques que lluiten. Era un espectacle de guerra que venia a corroborar la presència en les files del pati de

nombrosos ferits convalescents que no volgueren privar-se del gaudi que els podia proporcionar el gran concert d'ahir.

El públic que emplenava completament el teatre i que seguí el concert amb un silenci fervorós veritablement impressionant, tingué ocasió, en el curs de la vetllada, de manifestar d'una manera gens equivocada el seu entusiasme. Aplaudiments delirants subratllaren els himnes revolucionaris que l'orquestra executà en acabar el concert.

Pau Casals executà el Concert de Bocherini, la Tocata de Bach i «Goyescas» de Granados i dirigí la seva Orquestra e nla Tercera Simfonia de Beethoven, l'Obertura d'Egmont, també de Beethoven la Marxa Fúnebre d'«El Capvespre dels Déus», de Wagner.

Durant el primer intermedí arribà al teatre el President Companys, la presència del qual fou anunciada per una enorme ovació. En aparèixer a la llotja presidencial acompanyat dels consellers senyors Gassol, Espanya i Raurel, tot el teatre esclatà en una ovació inacabable.

El President Companys, a més dels consellers esmentats, anava acompanyat de l'alcalde senyor Carles Pi i Sunyer, general Aranguren, Josep Andreu, tinent coronel Gavarrí, capità Hervàs, Bransuela, Prieto Gelabert, Font, Josep Fonterbat, Josep Maria Pi i Sunyer, Coromines, Piquet i d'altres.

No cal dir com la laor del mestre fou d'una perfecció impecable. No insistim, doncs. Acabarem solament fent vots perquè ben aviat l'Orquestra Pau Casals reprengui les seves tasques i es pugui, tot seguit, organitzar els concerts de tardor.